

РЕШЕНИЕ

№ 22146

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10697** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) и във връзка с чл.268 от ДОПК. Образувано е по жалба на „ЦБА Ловеч“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място], [улица], ет.7, СРЕЩУ РЕШЕНИЕ ПИ-339 от 27.10.2023г. на Директора на ТД на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата вх.№70-001522 от 13.10.2023г. срещу РАЗПОРЕЖДАНЕ изх.№С220022-137-0007297 от 12.10.2023г., издадено от К. В.- главен публичен изпълнител, с което не е споделено възражението за давност.

По изложените в жалбата съображения – се моли да се уважи същата като се отмени оспореното решение, ведно с разпореждането. Твърди се, че последното е неправилно, тъй като е необоснован извода на ПИ, че задължението не е погасено по давност. Сочи се, че неправилно е прието, че с изпращането на заповестта за спиране на банката – давността е прекъсната. Реално заповестта не е могъл да произведе своето действие, тъй като е отговорено от банката, че сметката е закрыта. Подчертава се, че дори да е наложен заповестта, то тази обезпечителна мярка не води до прекъсване на давността, защото не е изпълнително действие. Заповестта няма правния ефект да спре давността. Изложеното представлява способ не за събиране на вземането, а за прикриване на бездействието на ПИ по осъществяването на реални действия по изпълнението. Жалбоподателят цитира ТР №7 от 15.04.2021г. по т.д. 8/2019г. на ВАС, че давността се прекъсва само при предприемането на действия по изпълнението, поради което трябва да има реална сметка, за да се наложи заповестта. За

да има принудително действие, то трябва да накърнява правната сфера на длъжника, което с конкретния заповест не е така. Прави се позоваване на практиката на АССГ – по адм.дела №9842/21г.,8244/22г., 7633/2019г, 136/2019г. 4982/2019г. и т.н..Оспорват се мотивите в решението въз основа на цитираното решение №5600 от 14.09.2023г. по адм.дело №9911/22г. като нетълкувателно. Подчертава се, че след като има бездействия на ПИ, то правилно е да се приеме, че давността е настъпила. Освен по същество, се излагат и съображения за допуснати процесуални нарушения. Визира се, че има разминаване между фактическите и правните основания. Накрая се сочи, че дори да се приеме, че по отношение на главницата не е настъпила давността, но по отношение на лихвите се е осъществила. С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание – жалбоподателят поддържа жалбата си чрез адв.Ч.. Претендира разноси.

Ответната страна – чрез юрк.К. по изложените съображения в съдебно заседание и в писмените бележки –оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Представя писмени бележки, в които изтъква изрични мотиви по отношение на всяко едно от задълженията. Подчертава, че за задълженията дължими през 2015г. давността тече от 01.01.2016г. като същата е прекъсната на 14.09.2017г. с издаването на актовете и от прекъсването на основание чл.172, ал.3 от ДОПК започва да тече нова давност. Съответно със ПНОМ от 27.01.2020г. новата давност е спряна. Отделно има вписана възбрана на 11.08.2022г.. Не се споделя становището на оспорващата, че ПНОМ не е произвело последици, доколкото по този въпрос е постановено решение №5600 от 14.09.2023г. по адм.дело №9911/22г., задължително за страните. В това решение е посочено, че към 27.01.2020г. сметката е активна – обстоятелство, установено и от изслушаната по настоящето дело СЕ. Впоследствие закриването на сметката и това, че не е имало пари в същата – се сочи като ирелевантно обстоятелство. Поддържа се и тезата, че има плащане, което е доброволно. Не е принудително, защото не е по реда на ДОПК, поради което по аргумент от чл.174 от ДОПК платеното не подлежи на връщане. С оглед изложеното се моли да се отхвърли жалбата. Претендира се юрк.възнаграждение. Представя се писмена защита.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от адресат на акта, поради което следва да се разгледа по съществува й.

Предмет на спора пред ответника е Разпореждане с изх. №С220022-137-0007297/12.10.2023г. по изпълнително дело № [ЕГН]/2013г., което е издадено от К. В. - главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Същото е постановено по искане на жалбоподателя за прилагането на давността и заличаване на задълженията, тъй като е твърдял, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С2000022-022-0003411/27.01.2020г. не е породило действие, предвид това, че дружеството няма сметка в „БАКБ“ АД към момента на налагането на заповест.

За да се произнесе като отхвърли жалбата - ответникът е констатирал, че в ТД на НАП С. срещу „ЦБА Ловеч“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], е образувано изпълнително дело № [ЕГН]/2013г.. Съответно за обезпечаване на задълженията, по изпълнителното дело с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.

№С200022-022-0003411/27.01.2020г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД за обезпечаване на задължение в размер 22 346,88 лева (главница и лихви). Установено е, че на 27.01.2020г. в 10:03 часа е връчено запорно съобщение на „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД, като на 07.02.2020г. е постъпил отговор от банката с изх.№2-1147-В/27.01.2020г., че „ЦБА Ловеч“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] няма активни банкови сметки към 11:50 часа на 27.01.2020г..

На 15.09.2022г. по делото е постъпило възражение с вх. №С220022-000-0432687/15.09.2022г., с което жалбоподателят е направил искане за погасяване по давност на публични задължения - за Данък върху недвижимите имоти и Такса за битови отпадъци, установени с Акт за установяване на публично общинско вземане №АУ002985/14.09.2017г. и Акт за установяване на публично общинско вземане №АУ002994/14.09.2017г., и двата по описа на [община].

Публичният изпълнител е разгледал възражението на 28.09.2022г. и го е оставил без уважение, излагайки аргумент, че давността е била спряна по реда на чл.172, ал.1 от ДОПК и към момента не е изтекъл абсолютният давностен срок, видно от Разпореждане с изх. №С220022-137-0008802/28.09.2022г..

Това разпореждане на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., е било оспорено по административен ред, като с Решение №ПИ-369 от 13.10.22г. Директорът на ТД на НАП С., е оставил жалбата на „ЦБА Ловеч“ ЕООД, без уважение като неоснователна. Съответно с Решение №5600 от 14.09.2023г. по адм.дело №9911/22г. жалбата на дружеството срещу решението е била отхвърлена.

На 09.10.2023г. дружеството е подало ново възражение за давност с вх. №0230022- 000-0491100/09.10.2023г., с което жалбоподателят е направил искане за погасяване по давност на същите публични задължения — за Данък върху недвижимите имоти и Такса за битови отпадъци, установени с Акт за установяване на публично общинско вземане №АУ002985/14.09.2017г. и Акт за установяване на публично общинско вземане №АУ002994/14.09.2017г. на [община].

Публичният изпълнител е разгледал отново и повторно възражението на 16.10.2023г. и го е оставил без уважение, излагайки аргумент, че давността е била спряна по реда на чл. 172, ал. 1 от ДОПК и към момента не е изтекъл абсолютният давностен срок, видно от Разпореждане с изх. №С230022-137-0007297/12.10.2023г..

С обжалваното решение № ПИ-339 от 27.10.2023г. ответникът е въприел изцяло изводите на ПИ. Визирал е, че съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Давността спира при шест условия, изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 172 от ДОПК и се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане и с предприемането на действия за принудително изпълнение - чл. 172, ал. 2 от същия кодекс. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

За конкретните задължения е маркирал, че данъкът върху недвижимите имоти се

плаща на две равни вноски в следните срокове: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим - чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ, а срокът за плащане на такса битови отпадъци се определя от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на [община], който съвпада със срока за плащане на данъкът върху недвижими имоти -на две равни вноски в следните срокове: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим. В конкретния случай, оспорените публични задължения са били дължими през 2015 г. и 2016 г.. Така е посочил, че за задълженията, които са били дължими през 2015 г. давността започва да тече от 01.01.2016г. и би изтекла на 01.01.2021 г., ако не бяха предприети действия, с които давността да е спирана и прекъсвана. За задълженията, които са били дължими през 2016 г. давността започва да тече от 01.01.2017 г. и би изтекла на 01.01.2022 г., ако не бяха предприети действия, с които давността да е спирана и прекъсвана.

Приел е, че от представените по административната преписка доказателства е видно, че давността по изпълнително дело №22130007289/2013г. е била прекъсната с издаването на изпълнителните титули и е спряна с налагането на обезпечителните мерки. В случая, приложим е 10-годишният абсолютен давностен срок, който към момента не е изтекъл за нито един от периодите.

Относно ПНОМ с изх. №С200022-022-0003411/27.01.2020г. за това дали е активна банковата сметка -ответникът е посочил, че този въпрос е разгледан в постановеното Решение №5600 от 14.09.2023 г., по адм.д. №9911/2022г., 46 състав, което е окончателно, влязло е в законна сила на 14.09.2023 г. и същото е задължително за страните. Позовал се е на мотивите на решението, че „В разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК законодателят не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, поради което запорът върху вземания на длъжника, като вид обезпечителна мярка, също осъществява хипотезата на разглежданата правна норма. Давността се спира с налагането на обезпечителните мерки, а моментът на налагането не винаги съвпада с момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Моментът на налагането на обезпечителната мярка зависи от нейния вид и е нормативно установен в ДОПК - чл. 202 и сл. В процесния случай като обезпечителна мярка е наложен запор на банкови сметки в търговска банка, поради което в съответствие с нормата на чл. 202, ал. 1 от ДОПК запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката.“ Изрично е визирано, че е констатирана активността на сметката към 27.01.2020г. - датата на налагане на запора. Подчертано е, че в периода от влизане в сила на съдебното решение на 14.09.2023 г. и към момента, няма промяна във фактическата обстановка.

Изложени са твърдения, че давността се спира с налагането на обезпечителните мерки. Моментът на налагането на обезпечителната мярка зависи от нейния вид и е нормативно установен в ДОПК - чл. 202 и сл. В процесния случай, като обезпечителна мярка е наложен запор върху вземания на длъжника от търговски банки, поради което в съответствие с нормата на чл. 202, ал. 1 от ДОПК запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. Запорното съобщение е връчено на съответната банка на 27.01.2020 г. в 10:03 часа, като от този момент давността е спряна. Към налагането на запора, сметката е активна.

В решението се прави позоваване на тълкувателно решение № 3/2015 от 10.07.2017 год., ВКС по тълкувателно дело № 3 по описа за 2015 г., в т. 5 постановява, че изпращането на запорно съобщение до банка в хипотезата, при която

съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на заповест, но длъжникът не отговаря за разноските по извършването му и те остават за сметка на взыскател.

Посочено е, че съгласно указание с изх. №20-00-103/14.07.2022 г. на ЦУ на НАП - в случаите, когато след извършена проверка публичният изпълнител е установил наличие на банкова сметка на длъжника, но след издаване на постановлението и до момента на връчване на заповестното съобщение на банката/доставчика на платежни услуги същата е била закрыта, следва да се приеме, че давността за вземанията, за които е постановен заповест по чл. 202, ал. 1 или ал. 7 от ДОПК, е спряла.

С оглед изложеното – с оспореното решение е оставена без уважение жалбата вх.№70-001522 от 13.10.2023г. срещу РАЗОРЕЖДАНЕ изх.№С220022-137-0007297 от 12.10.2023г..

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО е изслушаната съдебно-компютърна експертиза, като видно от заключението на вещото лице С.- сметката е била активна към момента на получаване на заповестта, но без средства и съобразно вътрешните правила на банката тна същата дата тя е закрыта служебно, поради което е и зпратенот писмо от БАКБ АД на НАП, че дружеството не притежава сметка.

СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО от фактическа и правна страна: не е спорно, че както оспореното решение, така и разпореждането на ПИ са постановени от компетентни органи.

Има два въпроса, които следва да се обсъдят: преди да се обсъди въпроса по същество дали давността се прекъсва с предприетите обезпечителни мерки и конкретно с постановлението за налагането им чрез заповест върху банкова сметка без средства, то се поставя въпроса може ли втори път ПИ да разгледа същото възражение за давност, има ли актът му стабилитет и какво е значението на Решение №5600 от 14.09.2023г. по адм.дело №9911/22г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на оспорващия срещу Решение №ПИ-369 от 13.10.22г. и Разпореждане с изх. №С220022-137-0008802/28.09.2022г..

Отговорът на този въпрос е свързан със силата на пресъдено нещо на съдебните актове, както и със стабилитета на постановеното разпореждане вкл. и изключване на възможността определени въпроси да се пререшават по начин, търсен от страната. Следва да се посочи, че в действителност по въпроса по същество съдебната практика е противоречива. /Така, че с налагане на обезпеченията по ПНОМ –се спира давността са например решение №4828/19.07.2021г. по дело №7737/21г. на АССГ, решение №4020 от 20.07.2020г. по адм.дело №3076/20г. на АССГ, решение №528 от 19.01.2024г. по адм.дело №2988/22г., също така решение №2812 от 26.04.2024г. по дело№1541/2024г.решение №67 от 06.01.2020г. по №8441/2019г.. В обратния смисъл, че когато няма средства в банковата сметка -няма наложени обезпечителни мерки, защото длъжникът няма вземане към банковата институция, което да послужи за обезпечение -решение №7227 от 30.11.2022г. по адм.дело №7605/22г., решение №89 от 07.01.2022г. по адм.дело №8244/21г., решение №6918 от 15.11.2019г. по адм.дело №7633/2019г., решение №4850 от 13.05.2024г. по адм.дело №301/24г./.

Наличието на посочена противоречива нетълкувателна обаче практика не означава, че страната не трябва да зачете вече постановеното решение по въпроса, защото така на нея ще й се даде допълнителна възможност за игнорирането на последиците от съдебния акт и "извънреден способ" за неговия контрол.

В този смисъл чл.177, ал.1, 1-во пр. от АПК към който препраща §.2 от ПЗР на ДОПК е категоричен, че решението има сила за страните по делото. Съответно ал.2 разписва, че актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. След като има по въпроса влязло в сила решение на АССГ, то трябва да се зачете, тъй като се позва със сила на пресъдено нещо /СПН/. СПН изхожда от защитната функция на процеса спрямо материалното право относно определеност и безспорност, регулиращо и правоустановяващо действие конкретно по въпроса има ли настъпила давност или не. Ако ПИ не беше зачел последиците от Решение №5600 от 14.09.2023г. по адм.дело №9911/22г. на АССГ, би постановил нищожен акт. Въпросът е дали е следвало отново да разгледа искането за погасеност по давност на същите задължения. Доколкото в ДОПК няма специални правила за ПИ за оставянето без разглеждане и същият отхвърля или не искането, вкл. и предвид това, че съгласно чл.267, ал.2 от ДОПК решаващият орган не може да обезсили разпореждането на ПИ, ако се е произнесъл без да има това право, то съдът намира, че правилно повторното искане с възражения за давност е отхвърлено. Правилни са мотивите на ответника за наличието на съдебно решение, което е задължително за страните. Доколкото има и мотиви повторни по съществуващото на въпроса съдът следва да маркира, че: не е спорно, че съгласно ТР №7 от 15.04.2021г. на ВАС образуваното изпълнително дело и съобщението по чл.221, ал.1 от ДОПК не прекъсват давността. Съдебната практика на ВАС приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл.195 ДОПК се спира давността; /в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС/. Съставът следва да маркира, че давността е период от време на бездействие, на липса на предприемане на действия по събиране на вземането. Акцентът следва да пада върху поведението на титуляра на вземането, не само върху поведението на публичния изпълнител. Конкретно е образувано изпълнително дело, изпратена е покана и е издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки. Това постановление е насочено към активна банкова сметка на дружеството. Ирелевантно е, че същата след получаване на запорното съобщение е закрыта. Това е по инициатива на трето лице и по правилата на банката за това, че длъжникът не е оперирал с банковата си сметка, но трябва да се има предвид, че това е станало включително, когато вече е било образувано изпълнително дело и длъжникът е знаел за него, поради което това не е последица, която трябва да рефлектира върху събираемостта на дълга. Давността като период от време, в който титулярът на вземането бездейства, не следва да обхваща поведението на длъжника и действията му, с които цели осуетяване плащането на дълга. Ето защо, ако нямаше задължително решение на АССГ по въпроса, то становището на състава е също, че ПНОМ спира давността без оглед на това дали

има средства по банковата сметка и дали е възможно да постъпят вече.

Следователно –жалбата е напълно неоснователна и следва да се отхвърли, ведно с последиците по чл.24 от НИПП и ЗПП присъждането на 100лв. юрисконсултско възнаграждение за ответника, каквото се претендира без други разноски.

Водим СЪДЪТ и на основание чл.268, ал.2 от ДОПК
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „ЦБА Ловеч“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място] [улица] ет.7 СРЕЩУ РЕШЕНИЕ ПИ-339 от 27.10.2023г. на Директора на ТД на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата вх.№70-001522 от 13.10.2023г. срещу РАЗОРЕЖДАНЕ изх.№С220022-137-0007297 от 12.10.2023г. издадено от К. В.-главен публичен изпълнител.

ОСЪЖДА „ЦБА Ловеч“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място], [улица] ет.7 ДА ЗАПЛАТИ НА Националната агенция по приходите 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Съдия: